

Matilde Bræmer Dueholms 1. maj-tale

Taler

Matilde Bræmer Dueholm
Socialrådgiver

Dato

1. maj 2025

Sted

Mølleparken, Aarhus

1 Kære kammerater

Mit navn er Matilde Dueholm. Jeg sidder i hovedbestyrelsen i Dansk Socialrådgiverforening, og så arbejder jeg i Mødrehjælpen her i Aarhus.

5

De færreste af jer kender mig – og jeg kender de færreste af jer. Det skal vi have lavet om. For jeg tror, vi har noget vigtigt til fælles: Vi ved, hvordan det er at arbejde.

10 Jeg er vokset op med, at man arbejder. Punktum. I generationer har vi arbejdet i min familie. Mine forældre havde to jobs – ét ude i erhvervs- og velfærdsdanmark, og ét derhjemme: med os børn, med dyrene, med gården. Med drømmen om frihed. Ingen var undtaget. Kun hofteskred og brækkede ben var gyldige undskyldninger for at undgå arbejde. Og hvis du ikke kunne
15 være med ude, så måtte du stå for forplejningen til det arbejdende folk, når de kom ind til frokost.

Det var ikke nemt at få et anerkendende blik fra min far. Men jeg lærte, at indsats betaler sig. At arbejdsomhed og ansvar er noget, vi skylder hinanden. Og
20 at det fælles kommer før det individuelle.

Og jeg tror, at mange af jer har lært noget lignende.

Jer, der står her 1. maj – I ved, hvad det vil sige at tage ansvar. For jer selv. For
25 jeres familie. For fællesskabet. Og I giver det videre til jeres børn. For arbejde – det er noget, vi er fælles om.

Men der er sket meget, siden vi var børn. Både i måden, vi arbejder på – og i måden, vi taler om arbejde på. Og i særdeleshed: i måden, vi organiserer os på.

30

Da jeg voksede op, var det en selvfølge, at man var medlem af en fagforening. Det er det ikke længere. Og det er ikke kun samfundets skyld. Det er også vores egen.

35

Fagbevægelsen har i alt for lang tid talt mere om sejrene fra gamle dage end om de problemer, vi kæmper med i dag.

Da Thomas Nielsen forlod LO i 1982, sagde han: "Vi har sejret ad helvede til." Det kunne han have ret i. Men vi er også altid kun lige begyndt.

40

Nye tider kalder på nye kampe – og jeg tror, vi står over for en helt oplagt én:

At fagbevægelsen tager livtag med de udfordringer, en helt almindelig lønmodtager står med i 2025.

45

Lad mig give jer et eksempel:

Mit arbejde har kontor på Åboulevarden – lige hernede. I samme bygning ligger, ud over Mødrehjælpen, en bodega, en lægeklinik – og øverst oppe: et kontor, hvor der handles med el. Elektricitet. Et erhverv, jeg ville have haft svært ved at forklare min bedstemor.

50

Mens vi på 2. sal taler med mennesker, der er ramt af livet – af vold, fattigdom, psykisk mistrivsel – så handler de på 3. sal med strøm. De laver penge. Mange penge. Og de penge, de tjener, påvirker regningerne hos dem, vi rådgiver i Mødrehjælpen.

55

Elhandlerne kan grine hele vejen til banken.

Vores brugere græder i telefonen, fordi elregningen er blevet så høj, at der ikke er råd til mad eller bleer.

60

Der er noget grundlæggende galt.

Og her har fagbevægelsen et ansvar.

Vi skal stå vagt om ordentlighed.

65

Vi skal være den stemme, der taler de almindelige menneskers sag. For virkeligheden er denne:

Det er ikke elhandlerne, der mærker konsekvenserne.

70 Det er os. Os, der arbejder.
Det er vores børn, der mistrives.
Vores forældre, der ikke længere har det godt på plejehjemmene.
Det er os, der bliver nedslidt – fysisk og psykisk.
Og os, der skal arbejde, til vi bliver 73 eller 74 år gamle.

75 Derfor er det helt skævt, hvis fagbevægelsen ikke tager ansvar for at råbe op.
For at starte samtalerne.
For at stille krav.
Og for at bringe visionerne for dagen.

80

Så hvor skal fagbevægelsen hen? Hvad er det næste, vi skal kæmpe for?

85

Her har jeg et bud:

Fagbevægelsen skal være den benhårde stemme, der taler om familieliv.
Om work/life balance.
90 Om retten til at passe syge børn – til de er raske.
Om tid til at være der for en ældre mor eller far.
Om plads til menopausen på arbejdspladsen.

Vi skal være det fællesskab, der står klart og kontant vagt om velfærden og de
95 vilkår, vi arbejder under og i.

Når unge oplever stress og ensomhed, handler det ikke kun om sårbarhed. Det
handler om et samfund, der er skruet sammen, så præstation fylder for meget –
og fællesskab for lidt.

100

Her har fagbevægelsen – og vi som medlemmer – et ansvar.
For at skabe samtaler.
For at stille krav.
For at insistere på et arbejdsmarked, der giver livsmod – ikke nedslidning.

105

Fordi:

110 Når forældre presses af arbejdsliv og familieliv, så smitter det direkte af på
børnene.
Det handler ikke kun om flere penge – det handler om tid. Om tryghed. Om
fleksibilitet.

115 Når unge føler sig stressede og ensomme, er det ikke kun de sociale mediers
skyld.
Det er et samfundsproblem.

Og her skal fagbevægelsen spille en hovedrolle.
Vi skal tale højt om behovet for en moderne familiepolitik. Ikke blot som et
120 politikpapir men med konkrete handlinger .
Om retten til fleksibilitet på jobbet.
Om muligheden for at få enderne til at mødes.
Ikke som en luksus – men som en del af et ordentligt arbejdsliv.

125 For hvis vi ikke tager det ansvar på os – så tror jeg, de onde tunger får ret: At
fagbevægelsen er død i 2050.

Det må og skal vi nægte at acceptere.

130 Vi har brug for en fagbevægelse, der taler vores sag.
Vores – de helt almindelige lønmodtageres.
Dem, der oplever virkeligheden slå hårdt.

Vi skal insistere på, at vores velfærd ikke må smuldre mellem hænderne på os.
135 At vi ikke kan yde mere, hvis vi ikke også får mulighed for at være hele
mennesker.

Når vi synger "Når jeg ser et rødt flag smælde," så er det ikke bare fortidens sejre,
vi hylder.
140 Det er også fremtidens kampe, vi lover at tage.

For vi har aldrig kæmpet kun for os selv.
Vi har kæmpet for alle dem, der ikke har en stemme.

145 De røde faner er ikke bare symboler på det, vi har opnået.
De er symboler på det, vi stadig skal kæmpe for.

Fagbevægelsen er ikke færdig.

150

Men vi skal turde forny os.
Vi skal turde tage nye kampe.
Ellers bliver vi irrelevante.

155 For mig er det netop dét, fagbevægelsen er sat i verden for:

At se det enkelte menneske – og handle som et fællesskab.

160 **Derfor stiller jeg også op til Byrådet her i Aarhus.**

Fordi jeg ikke vil sidde på hænderne længere.

Fordi jeg tror på, at forandringer ikke starter bag et skrivebord – men ude i virkeligheden.

165 Fordi vi har brug for politikere, der forstår, at børns trivsel starter med forældres vilkår.

At velfærd ikke kan effektiviseres til kvalitet.

At menneskelige relationer ikke skal produceres som biler på en fabrik.

Og at fællesskab er det stærkeste modsvar til både afmagt og præstationspres.

170

Derfor står jeg her i dag.

Som kandidat til Byrådet i Aarhus.

Som forkæmper for individet i fællesskabet

Som socialrådgiver.

175 Som kvinde.

Som mor.

Lad os stå sammen. I dag, i morgen – og i fremtiden.

180 **Rigtig god 1. maj.**

Kilde

185 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
1. maj-tale

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/matilde-braemer-dueholms-1-maj-tale>

190

195

200

205

210

215

220